

Sygn. akt V KK 661/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 245 k.k. i.in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lipca 2020 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 13 czerwca 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 21 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

D. K. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 21 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...), za to, że:

- w okresie od nieustalonego dnia po 22 lutego 2018 r. do 2 czerwca 2018 r. w Z. , działając z góry powziętym zamiarem oraz w krótkich odstępach czasu, groził pokrzywdzonej S. P. uszkodzeniem ciała i pozbawieniem życia w celu wywarcia na wyżej wymienioną wpływu jako świadka i niezawiadomienia przez pokrzywdzoną organów ścigania o popełnionych na jej szkodę przestępstwach, przy czym groźby

te wzbudzały w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia, czynu tego dopuszczając się w warunkach powrotu do przestępstwa – co stanowi występki z art 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.; za czyn ten wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

- wraz z S. B. , w okresie od nieustalonego dnia po 22 lutego 2018 r. do 2 czerwca 2018 r. w Z. działając wspólnie i w porozumieniu znęcali się psychicznie i fizycznie, ze szczególnym okrucieństwem nad pozostającą w przemijającym stosunku zależności S.P. w ten sposób, że znieważali pokrzywdzoną słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe, poniżali ją nakazując jej czyszczenie toalety szpachelką, rozbieranie się w miejscu publicznym zabierając jej ubrania, grozili jej pozbawieniem życia - które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia - nakazywali pokrzywdzonej klęczeć przy łóżku z rękami uniesionymi w górę od późnych godzin nocnych do wczesnych godzin porannych, uniemożliwiając jej spoczynek nocny, kontrolowali pokrzywdzoną, zmuszali ją do zdobywania pieniędzy z przeznaczeniem na ich utrzymanie, poprzez zamykanie na klucz drzwi wejściowych do mieszkania przy ul. D., w którym wspólnie zamieszkiwali i zabierając pokrzywdzonej klucze do tego lokalu uniemożliwiali pokrzywdzonej wyjście z tego mieszkania, popychali pokrzywdzoną, szarpali ją za włosy, wrzucali jej we włosy palące się zapalniczki, bili pokrzywdzoną rękoma i kopali po całym ciele i głowie, przy czym oskarżony D. K. w dniu 3 kwietnia 2018 r., bijąc pokrzywdzoną po całym ciele, twarzy i głowie, spowodował u niej obrażenia ciała w postaci urazu twarzy z podbiegnięciami krwawymi, które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas poniżej dni 7, a nadto polewał ją wrzątkiem w okolicy klatki piersiowej, powodując u pokrzywdzonej oparzenie głowy, oparzenia kończyny górnej dolnej i górnej lewej, które naruszyły czynności narządów jej ciała na czas powyżej 7 dni , przypalał ją papierosem w okolicy piersi i ucha lewego - wskutek czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci oparzeń tych części ciała, które naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni, a w dniu 15 maja 2018 r., podczas gdy oskarżona S. B. przytrzymywała pokrzywdzoną S. P. za rękę, oskarżony D. K. przy użyciu kombinerek złamał pokrzywdzonej S. P. dwa siekacze - prawy i lewy górny, powodując u tejże pokrzywdzonej obrażenia ciała, które naruszyły czynności narządów jej ciała na czas powyżej dni siedmiu, w dniu

18 maja 2018 roku oskarżony D. K. uderzył pokrzywdzoną kryształową karafką po głowie, a następnie krzesłem po całym ciele i rękach, wskutek czego doznała ona obrażeń ciała w postaci stłuczenia okolicy oczodołowej i jarzmowej prawej, stłuczenia ściany brzucha z wchłaniającym się podbiegnięciem krwawym, złamania trzonu kości promieniowej z przemieszczeniem, które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas powyżej 7 dni, przy czym oskarżony D. K. czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa, co stanowiło czyn z art. 207 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy połączył wymierzone oskarżonemu kary, orzekając karę łączną w wysokości 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 12 czerwca 2018 r. godz. 6:35 do dnia 21 grudnia 2018 r.

W związku że skazaniem oskarżonego za czyny z art. 207 § 1 i 2 k.k. Sąd orzekł wobec niego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną S. P. telefonicznie, listownie lub za pomocą sieci internetowej oraz zakaz zbliżania się do niej na odległość nie mniejszą niż 50 m przez okres 5 lat.

Od wyroku Sądu I instancji apelację złożył obrońca D. K. , stawiając zarzuty :

1. obrazy przepisów postępowania – między innymi poprzez nieuzasadnione, będące wyrazem stronniczości, oddalenie przez Sąd I instancji wniosków dowodowych o przesłuchanie H.S. , panów K. (ojca i syna), przeprowadzenie konfrontacji między pokrzywdzoną S. P. a S. B. oraz uzyskanie opinii biegłego lekarza na okoliczność ustalenia, czy pokrzywdzona nadużywała środków odurzających i alkoholu;
2. błędu w ustaleniach faktycznych – polegającego na kontrfaktycznym przyjęciu, że pokrzywdzona nie nadużywała alkoholu i narkotyków, była pozbawiana wolności, a pobicia pokrzywdzonej, po którym zgłosiła się do szpitala w P. , mogli dokonać tylko oskarżeni – podczas gdy S. P. została pobita również przez Panów K. (ojca i syna).

Podnosząc powyższe, obrońca D. K. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku - po dopuszczeniu i przeprowadzeniu przez Sąd odwoławczy dowodów pominiętych przez Sąd *meriti* – przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a ponadto o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy w Ś., wyrokiem z dnia 13 czerwca 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania apelacyjnego.

Od wyroku tego, w części w której utrzymuje on wyrok Sądu Rejonowego w mocy, kasację złożył obrońca D. K. , formułując zarzut rażącego naruszenie prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia, a to:

a) art. 433 § 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 k.p.k. w związku z przepisem art. 170 § 1 pkt 2, 3, 5 k.p.k. w związku z przepisem art. 4 k.p.k., poprzez jego naruszenie przez Sąd odwoławczy, polegające na nienależytym rozważeniu podniesionych w apelacji zarzutów, iż Sąd I instancji w sposób nieobiektywny i bezstronny oparł swoje rozstrzygnięcie w decydującej mierze na zeznaniach pokrzywdzonej, oddalając szereg wniosków dowodowych oskarżonego D. K. , co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku opartego jedynie na okolicznościach przedstawionych przez pokrzywdzoną, łamiąc tym samym podstawową zasadę postępowania karnego, mówiącą o obowiązku badania i uwzględniania przez organy postępowania również okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co doprowadziło do wydania wyroku rażąco niesprawiedliwego, jednostronnego, nieobiektywnego, pomijającego okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, jak chociażby fakt dokonania pobicia pokrzywdzonej przez Panów K. , w jeden dzień przed tym jak zgłosiła się pokrzywdzona do organów ścigania;

b) art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezagwarantowanie oskarżonemu prawa do obrony w sensie materialnym, rozumianej jako podejmowania czynności procesowych zmierzających do obalenia oskarżenia albo złagodzenia odpowiedzialności karnej, w sposób umożliwiający zbadanie również tych okoliczności, które przemawiały na korzyść oskarżonego, jak chociażby oddalenie przez sąd *meriti* wniosków dowodowych przedstawionych przez oskarżonego, które to stanowisko Sąd odwoławczy podzielił w swej ocenie,

popołniając na tym polu kategoriyczny błąd uniemożliwiający oskarżonemu obronę w sensie materialnym, utrzymując wyrok, który w sposób jednostronny, stronnicy oparty został jedynie na okolicznościach przedstawionych przez pokrzywdzoną, nie dając tym samym oskarżonemu żadnej szansy na sprawiedliwe i obiektywne rozpatrzenie sprawy.

Wskazując na powyższe okoliczności, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Ś. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na złożoną kasację prokurator Prokuratury Okręgowy w Ś. wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego cel stanowi eliminacja z obiegu prawnego orzeczeń dotkniętych najpoważniejszymi uchybieniami, mogącymi wywrzeć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut kasacyjny – aby okazać się skuteczny – musi więc wskazywać na naruszenie znaczącej rangi, a nie stanowić polemikę z niesatysfakcjonującym strony rozstrzygnięciem Sądu II instancji.

Skarżący zarzucił Sądowi Okręgowemu brak należytego rozważenia podniesionych w apelacji zarzutów braku obiektywizmu Sądu *meriti* przy rozpoznawaniu wniosków dowodowych złożonych przez obronę, co skutkowało ich niesłusznym odrzuceniem, a w konsekwencji błędnymi ustaleniami stanu faktycznego i naruszeniem prawa oskarżonego do obrony. Nie wskazał jednak, na czym miałyby polegać to „nienależyte rozważenie” argumentów środka odwoławczego, poprzestając na kontestacji końcowego stanowiska Sądu, aprobującego decyzje procesowe Sądu I instancji.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd *ad quem* dokonał kontroli instancyjnej w sposób niebudzący zastrzeżeń. Na stronach 18 – 21 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy, odnosząc się szczegółowo do każdego z zarzutów wyjaśnił, dlaczego go nie uwzględni, wykazując, iż tezy obrony są sprzeczne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Wskazał, że wnioski dowodowe słusznie zostały odrzucone, ponieważ ich wartość dowodowa była znikoma lub w ogóle nie miały one potwierdzenia w materiale dowodowym – jak twierdzenia skarżącego, iż

poszkodowana jest uzależniona od alkoholu i narkotyków. Trudno oczekiwać, by Sąd badał każdą okoliczność powoływaną przez strony, tylko dlatego, że wystąpiły one z taką inicjatywą, nawet jeśli brak po temu logicznego uzasadnienia – bo np. wnioskowany świadek – jak H. S. – nie ma wiedzy na temat zdarzenia. Nie wynika to, jak utrzymuje skarżący, z braku obiektywizmu sądu i naruszenia prawa oskarżonego do obrony, ale ze swobodnej oceny sądu, na podstawie zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, dokonywanej przy uwzględnieniu zasad ekonomii procesowej. Argumentacja skarżącego, nieusatysfakcjonowanego treścią zaskarżonego wyroku, nie znajduje więc potwierdzenia w faktach i wskazuje na nienależyte rozumienie zasad i dynamiki procesu karnego.

W świetle przeprowadzonych rozważań podniesiony przez skarżącego zarzut należało uznać za bezzasadny w stopniu oczywistym i niemogący doprowadzić do wydania orzeczenia kasatoryjnego. Wskazuje on bowiem na nieistniejące usterki procesowe, tak naprawdę zmierzając do podważenia dokonanych przez Sąd, a niekorzystnych dla skazanego, ustaleń faktycznych.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.